

men ogsaa de mange Mennesker, som ere tiltalte paa denne Vis, til gode. Dette Lovforslag fortjener derfor i høj Grad Tilslutning. Det, som nu her foreslaas, er simpelthen dette, at, medens disse Sager først behandles af Politidirektøren, hvem de forelægges gennem Rapporter, Klager, Indberetninger, og derefter af ham henvises til Retten, skulle de nu kunne slutes der- ved, at Politidirektøren tilkendegiver den sigtede, at, hvis han erkender sig skyldig og paatager sig at erlægge en Bøde af en vis Størrelse, vil Sagen kunne afgøres dermed. Dette vilde være en meget hurtig og for mange meget bekvem Fremgangsmaade.

Idet Udvalget har sluttet sig hertil, har det dog stillet nogle Ændringsforslag, som dog ikke ere af nogen gennemgribende Betydning. Jeg skal nævne de vigtigste af dem. Det, der har mest Betydning, er efter min Mening det, der gaar ud paa, at den paagældende, naar han har tiltraadt et saadant Forlig for Politidirektøren, skal underskrive sin Vedgaaelse. Det sker nu i alle civile Forligssager i Kjøbenhavn, og det have vi ogsaa foreslaaet her, siden denne Afgørelse for den paagældende skulde have Domsvirkning. Det vigtigste er da at konstatere det ved egen Underskrift og ikke nøjes med den Forkyndelse, der finder Sted, eller Stævningmændenes Paategning; man maa kræve en Underskrift af den vedkommende for at anse ham for fældet paa denne Vis. Bestemmelsen derom findes i Ændringsforslaget Nr. 6, det eneste, der gør en indgribende, ganske vist ikke betydelig indgribende Forandring i Regeringens Forslag. — Det andet Ændringsforslag, jeg skal omtale særlig, er det under Nr. 3 stillede. Det drejer sig der om Betegnelsen for den ny Institution. Ærede Medlemmer ville have set, at Lovforslaget betegner det som et foreløbigt Bødepaalæg. Dette have vi alle sammen i Udvalget været enige om var en uheldig Betegnelse. Thi Stillingen er ikke den, at Politidirektøren kan paalægge den paagældende en Bøde. Han kan, som jeg før sagde, „forelægge“ den vedkom- mende en Meddelelse om, at Sagen kan afgøres med en Bøde, men siger den paagældende nej, er Sagen dermed for saa vidt afgjort. Vi have alle været enige om, at det var urigtigt at betegne dette som Bødepaalæg. Saa kunde man gaa den Vej, som vi have foreslaaet med Hensyn til Lovens Overskrift. I Ændringsforslag Nr. 1 vil det ses, at man blot foreslaar at kalde Lovforslaget „Forslag til Lov om offentlige Politisagers Afgørelse gennem Vedtagelse for Politivirigheden i Kjøbenhavn“. Dette er det, man

vil indføre, altsaa en Afgørelse af saadanne Sager ved Vedtagelse for Politivirigheden, og det kunde, som sagt, ogsaa gennemføres i Loven, at man ikke behøvede at bruge noget enkelt Ord til Betegnelse af denne Institution; men Udvalget er dog blevet enigt om at foreslaa Ordet „Forelæg“. Det kan maaske ved første Øjekast lyde lidt fremmed, uagtet vi ogsaa i dansk Ret- kende Udtrykkene „Forelæggelse“ og „Lav- dag“, men det, der sker, er, at Øvrigheden forelægger et saadant Forslag for den paagældende og, naar han vedtager det, er Sagen dermed afgjort. Vi have taget det, fordi det bruges i den tilsvarende norske Lov og vi jo ellers bestræbe os for at bringe Overensstemmelse med de 3 nordiske Rigers Lovgivning. Vi have fundet det saa meget mere naturligt, som vi ere i Besiddelse af en Korrespondance fra Aaret 1894 mellem Justitsministeriet, Kriminalretten og Politidirektøren, hvor man tænkte paa at ordne Forholdet saaledes, at det blev henlagt under Retten i Stedet for under Politiet, og i denne Korrespon- dance bruge alle 3 Parter Ordet „Forelæg“. Vi have altsaa ment at burde anbefale det høje Ting — ganske vist med nogen Tvivl fra enkelte Sider, men dog som et samlet Forslag fra hele Udvalget — at indføre Betegnelsen „Forelæg“ for denne Institu- tion, og det er udtrykt i Ændringsforslaget under Nr. 3, hvor det hedder, at „et fore- løbigt Bødepaalæg“ forandres til „en Til- kendegivelse“, der staar saa mellem to Tankestreger „et Forelæg“. Jeg anbefaler det som en Ting, man meget snart vil blive fortrolig med, naar først Ordet er blevet anerkendt som dansk Lovsprog.

Dette er den anden Ændring, jeg sær- lig vil anbefale de Herrer. Den tredje, jeg skal omtale, er den, at medens Lov- forslaget forlanger, at den paagældende, naar han vedtager Bøden, tillige udtrykkel- lig skal vedgaa sig skyldig, have vi ganske vist ment, at det var en nødvendig Betin- gelse for at vedtage Bøden, at han ikke maatte fralægge sig at være skyldig, men vi have ment, at det var tilstrækkeligt at sige, at han ikke maatte fragaa at være skyldig, thi ellers kan der komme en Usik- kerhed og Uklarhed i Tingene, som ikke burde hindre Afgørelsen. Derfor have vi, som sagt, under Nr. 6 stillet det Ændrings- forslag: „Erklæring om Vedtagelse maa ikke modtages, naar sigtede nægter sig skyldig i Forseelsen“.

Jeg skal endnu nævne, at vi med Hen- syn til disse Forelægs Forkyndelse have henvist til, at de skulle ske paa samme